

Arrest

nr. 85 182 van 25 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, in hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 27 april 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. MESSENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers zijn van Russische nationaliteit, verzoeker is geboren te Khasayurt op X en verzoekster te Kazammaul op 16 juli 1985.

1.2. Zij verklaarden op 22 december 2009 het Rijk te zijn binnengekomen en vroegen op 24 december 2009 de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aan.

1.3. Uit het Eurodac-verslag van 24 december 2009 blijkt dat verzoekers reeds op 16 januari 2007 in Polen een asielaanvraag hebben ingediend.

1.4. Verzoekers werden op 1 maart 2010 gehoord in het kader van een terugnameverzoek aan Polen. Op 3 maart 2010 werd aan Polen gevraagd om verzoekers terug te nemen. Op 10 maart 2010 heeft Polen de overdracht van verzoekers uitdrukkelijk aanvaard.

1.5. Verzoekers hebben op 11 april 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) ingediend.

1.6. De ambtenaar-geneesheer heeft op 15 juni 2010 geadviseerd dat vanuit medisch oogpunt een terugkeer naar het herkomstland of het land van verblijf voor een periode van 4 maanden niet aangewezen is. Daarna zou verzoekster behoudens complicaties terug in staat moeten zijn om te reizen.

1.7. Op 23 juli 2010 werden verzoekers gehoord betreffende hun asielmotieven.

1.8. De ambtenaar-geneesheer heeft op 25 november 2010 geadviseerd dat er vanuit medisch oogpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft op 1 maart 2011 een beslissing genomen tot ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.10. Op 13 april 2011 hebben verzoekers een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft op 10 mei 2011 een beslissing genomen tot ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.12. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft op 3 mei 2011 ten aanzien van beide verzoekers een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.13. Tegen deze beslissingen hebben beide verzoekers beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.14. Verzoekers hebben op 17 juni 2011 een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend.

1.15. Op 23 augustus 2011 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing genomen tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, tegen deze beslissing hebben verzoekers een schorsing- en annulatieberoep ingesteld bij de Raad. Bij arrest nr. 70.678 van 25 november 2011 werd dit beroep door de Raad verworpen.

1.16. Bij arresten nrs. 67745 en 67746 van 30 september 2011 heeft de Raad aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.17. Op 14 oktober 2011 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van beide verzoekers een beslissing genomen houdende bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13^{quinquies})

1.18. Tegen deze beslissingen tekenden verzoekers beroep aan bij de Raad. Bij arrest nr. 73225 van 13 januari 2012 werd het beroep verworpen.

1.19. Inmiddels hebben verzoekers op 10 november 2011 een tweede asielaanvraag ingediend, verklarende niet te zijn teruggekeerd naar hun land van herkomst.

1.20. Op 8 december 2011 dienden verzoekers een vierde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in.

1.21. Verzoekers werden op 3 januari 2012 gehoord nopens de motieven ten grondslag aan hun tweede asielaanvraag. Op 16 januari 2012 werd het dossier overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: Commissariaat-generaal).

1.22. Op 27 februari 2012 besliste het Commissariaat-generaal ook in deze tweede asielpprocedure tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.23. Tegen deze beslissingen tekenden verzoekers beroep aan bij de Raad.

1.24. Op 21 maart 2012 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

1.25. Dit is de bestreden beslissing, die op 30 maart 2012 aan verzoekers ter kennis werd gebracht en waarvoor de motieven als volgt luiden:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 08.12.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

Naam:

T., G. (...) (R.R.(...)) geboren te (...) op (...)

T., Z. (...) (R.R.(...)) geboren te (...) op (...)

+ kinderen

T., I. geboren op (...)

T., J. geboren op (...)

Nationaliteit: Rusland

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 0802.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter 3- 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de Wet van 08.01.2012 (B.S. 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de Minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1 eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 16/03/2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers werpen in een enig middel de schending op van de motiveringsplicht, voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de schending van artikel 1, A van de Conventie van Genève betreffende de status van Vluchtelingen van 28 juli 1951, van de zorgvuldigheidsplicht en de schending artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.2. Verzoekers lichten hun enig middel als volgt toe: “De Dienst voor Vreemdelingenzaken heeft door het uitvaardigen van een bevel tot het verlaten van het grondgebied tegen verzoekster, zonder rekening te houden met de situatie van verzoekster, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, ernstig geschonden. Verwerende partij laat na onderzoek doen naar de reële feitelijke situatie waarin verzoeker zich tegenwoordig bevindt om pas na dit onderzoek een beslissing te nemen met betrekking tot het verblijfsrecht. Van een zorgvuldige en redelijke overheid mag worden verwacht dat een gedegen onderzoek wordt gevoerd naar de feitelijke situatie van de betrokken persoon alvorens haar beslissing te nemen. Indien dat niet gebeurt, dan komt de verwerende partij tekort aan haar verplichtingen voortvloeiend uit de algemene beginselen van behoorlijk bestuur die ook op haar van toepassing zijn. De zorgvuldigheidsplicht houdt immers in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 167.624).

De betwiste beslissing stelt vast dat de aanvraag van Mijnheer T. G. (...) niet ontvankelijk is wegens het motief dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid; De motivatie van de betreden beslissing is vrij stereotiep; Deze beslissing werd onvoldoende gemotiveerd; Dit artikel 9ter, §1, 1e lid van de Wet van 15 december 1980 schikt dat:” De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. »

Op 26/10/2011 levert de verzoekende partij een standaard medische getuigschrift die van de ziekte, de ernst van graad en de noodzakelijk geacht behandeling getuigen; Dit document laat zonder twijfels toe vast te stellen dat de verzoekende part lijdt aan “een posttraumatische stress ten gevolge van blootstelling aan traumatische ervaringen in zijn land van herkomst. (...) De laatste maanden vertoont hij ook suïcidale neigingen. (...) de ziekte als zeer ernstig en zeer bedreigend voor de levenskwaliteit van patiënt en zijn familie Het is mogelijk uit het certificaat af te leiden dat de aandoening waaraan Mijnheer T. G. (...) lijdt zeer ernstig is gezien als de behandeling wordt gestopt ze een verergering van de symptomen zeker zal hebben.

Immers verzekert dit verslag “(...)onrust en de hoofdpijn veroorzaken verhoogde prikkelbaarheid en woede-uitbarstingen (voornamelijk naar de kinderen) en de relationele problemen. De laatste maanden vertoont hij ook suïcidale neigingen.” Dat suïcidale neigingen inhoudt een reëel risico voor de leven of fysieke integriteit of een een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling van de verzoekende partij. De behandeling is trouwens voor een twee jaar voorzien. Patiënten met een posttraumatisch syndroom (zoals mijnheer T. G. (...)) zijn onderhevig aan suïcidale gedachten na enkele maanden hebben, of zelf tot een zelfmoordpoging plegen.

Het medisch certificaat en de verslag waren nauwkeurige genoeg om te beseffen dat de ziekte een zeer reëel risico voor het leven of fysieke integriteit van mijn cliënt inhoudt, Het is dus verkeerd dat de tegenpartij het tegendeel beweert; Zijn aanvraag 9ter was daarenboven vergezeld van het type van medisch certificaat; Dit medische certificaat voldoet aan het koninklijk besluit omdat de ziekte, de ernst en de vereiste behandeling zijn vermeld; Er is dus een klaarblijkelijke vergissing vanwege de tegenpartij die schijnbaar de documenten die haar onderworpen werden niet correct nagekeken werden; De betwiste beslissing heeft zich niet getuigd over de medische elementen die haar ter appreciatie voorgelegd werden; Ze houdt geen rekening met de bijzondere situatie van de verzoekende partij de welke aangepaste zorgen vereist; Het certificaat door de verzoekster voorgelegd aangeeft duidelijk de pathologie waaraan de verzoekster lijdt, de graad van ernst alsook de nodige aangepaste behandeling; Verzoeker verwijst hieromtrent naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat oordeelde: “(...)”. Uit dit arrest blijkt dat een verwijderingsmaatregel ten aanzien van een vreemdeling, wiens aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, onontvankelijk werd verklaard zonder dat de ingeroepen medische elementen onderzocht worden, artikel 3 van het EVRM schendt, wanneer nergens uit de motivering blijkt dat de administratie onderzocht heeft of de ziekte, ingeroepen door de verzoeker een reëel risico met zich meebrengt op een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar het land van herkomst. Gelet op het bovenvermelde, dient de onontvankelijke beslissing tegen de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 vernietigd te worden.”

2.3. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekers in de toelichting van het enig middel in gebreke blijven in te gaan op de nochtans door hen opgeworpen schending van artikel 1, A van de Conventie van Genève. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekers vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen zodoende is dit onderdeel van het middel onontvankelijk. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat artikel 1, A van de Conventie van Genève, op zich, geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde, mede door het feit dat dit artikel tijdig en correct werd omgezet in Belgisch recht.

2.4. Verzoekers werpen voorts een schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 Juli 1991. Dienaangaande merkt de raad op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Verzoekers voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.5. In antwoord op verzoekers hun concrete kritiek, die de inhoud van de motivering betreft, laat de Raad gelden dat het bestuur kennelijk geheel terecht heeft beslist dat verzoekers hun aanvraag onontvankelijk is.

2.6. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° (...)

2° (...)

3° (...)

4° indien de in §1 vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.“

2.7. *In casu* heeft de gemachtigde van de staatssecretaris op 15 maart 2012 de medische stukken van verzoekers overgemaakt aan de ambtenaar-geneesheer, opdat die conform artikel 9ter §3, 4 van de vreemdelingenwet een advies kan geven nopens de door verzoekers ingeroepen ziekte.

2.8. De ambtenaar-geneesheer heeft de medisch getuigschriften die verzoekers hebben voorgelegd bij hun aanvraag geëvalueerd, doch vastgesteld dat de door verzoekers ingeroepen ziekte niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter §1 eerste lid van de vreemdelingenwet, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

2.9. Het loutere gegeven dat verzoekers bij hun aanvraag om machtiging tot verblijf twee medische attesten hebben gevoegd die aangeven dat de ziekte ernstig zou zijn, maakt vanzelfsprekend niet dat hun aanvraag zomaar ontvankelijk en gegrond zou moeten worden verklaard. Zulks zou net een negatie impliceren van de wettelijke vereiste dat door de ambtenaar-geneesheer een advies dient te worden verstrekt, hetgeen *in casu* ook gebeurd is. In het medisch advies van 16 maart 2012 wordt door de ambtenaar-geneesheer het volgende gesteld:

“Artikel 9ter 3- 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de Wet van 08.01.2012 (B.S. 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de Minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan

een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 16/03/2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

2.10. Gezien voormeld advies heeft het bestuur verzoekers hun aanvraag geheel terecht en overeenkomstig artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet, onontvankelijk verklaard.

2.11. Verzoekers maken ook niet aannemelijk dat geen rekening zou zijn gehouden met de reële, feitelijke situatie, nu de ambtenaar-geneesheer zijn advies zou hebben gebaseerd op de door verzoekers bij hun aanvraag gevoegde attesten, die hem door de gemachtigde van de staatssecretaris werden overgemaakt. Het loutere feit dat verzoekers er zelf van overtuigd zijn dat hun ziekte ernstig is, is niet van die aard dit advies te weerleggen.

2.12. Verzoekers brachten slechts twee medische attesten bij, met name het standaard-attest van dr. V. van 26 oktober 2011 en een attest van vzw De Drie Stromen, tevens van dr. V. (...) en van 26 oktober 2011. De inhoud van beide attesten is quasi identiek.

2.13. De ambtenaar-geneesheer heeft deze attesten grondig en zorgvuldig onderzocht en gaf op 16 maart 2012 zijn advies. Dit advies werd onder gesloten omslag aan verzoekers overhandigd en naar dit advies wordt tevens expliciet verwezen in de motivering van de bestreden beslissing, waar het een integraal deel van uitmaakt. Dit advies luidt als volgt:

"(...) Kennelijk laat dit dossier niet toe te concluderen dat de ziekte een directe bedreiging inhoudt voor het leven van betrokkene. Volgens de vaste rechtsspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens eist de graad van ernst, geleverd door artikel 3 van het Verdrag, immers een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte. De in het medische attest beschreven aandoening houdt geen directe bedreiging in voor het leven van betrokkene. De gezondheidstoestand is niet kritiek. (...)"

2.14. Op die manier heeft de ambtenaar-geneesheer vastgesteld dat (hoofd)verzoeker niet op een zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

2.15. Bovendien hebben verzoekers zelf geoordeeld dat het onnodig was enige bijkomende of recentere attesten toe te voegen bij hun aanvraag alsook attesten van andere artsen of meer gedetailleerde attesten voor te leggen. Het zijn immers verzoekers die de aanvraag doen en de bewijslast ligt bij hen. Daarnaast betogen verzoekers geenszins dat de nodige hulp niet beschikbaar zou zijn in hun land van herkomst of het land naar waar zij wensen of dienen terug te keren.

De ambtenaar-geneesheer heeft op basis van de informatie die hij had, dan ook geoordeeld dat de aangehaalde ziekte *"kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van voornoemd artikel"*.

2.16. Gelet op voormeld advies, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter §3 4 van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

2.17. Terwijl de Raad ook niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS nr. 101.624, 7 december 2001).

2.18. Al evenmin maken verzoekers een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk. De kritiek van verzoekers komt er in wezen op neer dat artikel 3 van het EVRM zou zijn geschonden doordat hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd afgewezen als onontvankelijk.

2.19. Uit de vreemdelingenwet zelf en uit diens parlementaire voorbereiding blijkt dat de begrippen uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet moeten worden verbonden met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

2.20. In de zaak N. vs. Het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstige zieke vreemdelingen. In dit principe-arrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstige zieke vreemdelingen.

2.21. De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn een schending van artikel 3 van het EVRM in een zeer uitzonderlijk geval ('a very exceptional case'), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote Kamer, N. vs. Verenigd Koninkrijk, § 42). Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom te behouden. In D. vs. The United Kingdom motiveerde het Hof dat er slechts sprake is van een schending van artikel 3 EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden: *"slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn. In de zaak D. bestonden deze uitzonderlijke omstandigheden uit het feit dat de verzoekende partij kritiek ziek was, in de mate dat zijn levenseinde nabij was, terwijl in zijn land van herkomst geen enkele vorm van verpleging of medische zorg kon worden verzekerd en hij aldaar niet over familieleden beschikte die zorg konden bieden of die hem uit de nood konden helpen door het aanbieden van enig voedsel, onderdak of sociale ondersteuning."*

2.22. Door zelf een overzicht van zijn rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Illustratief hiervoor is dat sinds D. vs. The United Kingdom geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken (zie ook §34 van het arrest N. vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008).

2.23. Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wat ook herhaald bevestigd werd door de rechtspraak van deze Raad.

2.24. Uit voormeld arrest N. vs. Het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855 (zie §32), blijkt dat er sprake moet zijn van een zeer ernstige en levensbedreigende ziekte, hetgeen op verschillende manieren wordt omschreven in de rechtspraak van het EHRM maar steeds van die aard is dat de ziekte 'zeer ernstige en levensbedreigende' dient te zijn wil een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in het geding zijn.

2.25. Bovendien laat de Raad gelden dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Verzoekers maken dan ook niet aannemelijk hoe de bestreden beslissing zelf een schending van artikel 3 van het EVRM tot gevolg kan hebben.

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest van 4 februari 1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het artikel 3 van het EVRM kan uitmaken, *"in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet*

impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven”.

2.26. Verzoekers voeren tenslotte heel summier de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Aangaande deze opgeworpen schending, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn (RvS 23 april 2003, nr. 118.534).

2.27. Uit de bovenstaande bespreking blijkt evenwel duidelijk dat het bestuur bij het nemen van haar beslissing zich wel degelijk gebaseerd heeft op de feiten zoals deze steun vinden in het administratief dossier. Vooreerst baseerde zij zich op het medische verslag van de ambtenaar-geneesheer van 16 maart 2012, waarin deze stelt dat *“Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 16/03/2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.”*

2.28. Het bestuur heeft de bestreden beslissing dan ook genomen met de nodige zorg en na het voeren van een behoorlijk onderzoek. Zij baseert zich op een correcte feitenvinding dewelke, hoewel gecontesteerd door verzoekers, niet succesvol betwist wordt door hen en evenmin wordt weerlegd. Het bestuur handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers’ concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juli tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC